

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Chrudim IRON & STEEL, s.r.o.**, se sídlem Na Zámecké 1518/9, Praha 4, zast. Mgr. Janem Dziamou, advokátem, se sídlem Mořinská 496, Karlík, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016, č. j. 5261/1.30/16-3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 10. 2019, č. j. 31 Ad 3/2017 - 76,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 10. 2019, č. j. 31 Ad 3/2017 - 76, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Oblastní inspektorát práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 17. 6. 2016, č. j. 8582/8.30/16-9 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“), ve spojení s § 125 a § 126 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a uložil jí pokutu ve výši 1.000.000 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnil výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že snížil výši pokuty z uložené částky 1.000.000 Kč na částku 700.000 Kč a ve zbytku ponechal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně beze změny.

II.

[3] Žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně,

případně aby krajský soud rozhodl o upuštění od potrestání nebo aby uloženou pokutu snížil. Krajský soud rozsudkem ze dne 14. 10. 2019, č. j. 31 Ad 3/2017 - 76 (dále jen „napadený rozsudek“), snížil pokutu uloženou žalobkyni z částky 700.000 Kč na částku 200.000 Kč a ve zbytku zamítl žalobu jako nedůvodnou (výrok I.) Zároveň žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 8.228 Kč jako v řízení úspěšnému účastníku (výrok II.).

[4] Krajský soud předně uvedl, že mezi účastníky nebylo sporu o tom, že se žalobkyně dopustila správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců, když několika z nich vyplácela část mezd v období roku 2014 a 2015 se zpožděním i několika měsíců. Za správný krajský soud považoval i závěr správních orgánů, že se žalobkyni nepodařilo prokázat naplnění liberačního důvodu podle § 36 odst. 3 zákona o inspekci práce. O spáchání deliktu žalobkyní tudíž neměl krajský soud pochyb a poukázal v podrobnostech na závěry správních orgánů vyslovené v jejich rozhodnutích, a to i pokud jde o posouzení škodlivosti jednání žalobkyně při krácení práv zaměstnanců v jejich ústavně právním nároku na spravedlivou mzdu.

[5] Krajský soud se následně věnoval výši uložené pokuty, kterou žalovaný snížil na částku 700.000 Kč a upozornil, že žalovaný při úvaze o snížení pokuty zohlednil majetkovou situaci žalobkyně, ale i to, zda tato sankce i po snížení bude plnit nejen preventivní, ale i represivní funkci. Následně však krajský soud také zdůraznil, že v průběhu soudního řízení poté, co žalovaný vydal napadené rozhodnutí, dospěla insolvence žalobkyně do stadia prohlášení konkursu na její majetek. Přitom s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 11. 2007, č. j. 15 Ca 160/2007 - 31, krajský soud dovedl, že v daném případě jde o výjimku, podle které lze zohlednit v soudním řízení v rámci posuzování uložené výše pokuty i skutečnosti, které nastaly teprve po skončení správního řízení. Právě s ohledem na probíhající konkurs na majetek žalobkyně a s přihlédnutím k tomu, že v době rozhodování správních orgánů byla žalobkyně v neutěšené finanční situaci v rámci již zahájeného insolvenčního řízení a snažila se přesto udržet své podnikání a pracovní místa pro řádově 70 zaměstnanců, stejně jako i s ohledem na skutečnost, že se u žalobkyně nejednalo o opakovanou skutečnost, je možné k návrhu žalobkyně moderovat výši již uložené pokuty na částku 200.000 Kč podle § 78 odst. 2 s. ř. s. Snížená výše pokuty je podle krajského soudu reálně vymahatelná, přiměřená a může plnit funkci represivní, naproti tomu preventivní funkce sankce již podle krajského soudu ztratila svůj reálný význam.

III.

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel tvrdí, že napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Krajský soud podle něj nevysvětlil, proč považuje uloženou pokutu ve výši 700.000 Kč za zjevně nepřiměřenou a zároveň neuvedl, z jakého důvodu je podle něj přiměřená právě jím snížená pokuta ve výši 200.000 Kč. V napadeném rozsudku podle stěžovatele absentuje i odůvodnění týkající se úlohy prevence, která již podle krajského soudu ztratila význam.

pokračování

[8] Stěžovatel považuje pokutu ve výši 200.000 Kč za nepřiměřeně nízkou, neadekvátní, symbolickou a neschopnou naplnit své funkce, tj. represivní a preventivní, s ohledem na závažnost spáchaného správního deliktu, kdy žalobkyně opakovaně a dlouhodobě neposkytovala svým zaměstnancům mzdy v zákonném termínu. Skutečnost, že se žalobkyně nachází v konkurzu, neznamená, že nebude moci znovu začít vyvíjet podnikatelskou činnost, neboť stále existuje, je zapsána v obchodním rejstříku, kde má stále zapsánu i svou provozovnu, je držitelem pěti živnostenských oprávnění a doposud nezanikla ani nebyla zrušena.

[9] Stěžovatel má za to, že odvíjení výše pokuty od výsledku finančního hospodaření firmy a úspěšnosti podnikání nenaplnuje smysl § 36 zákona o inspekci práce. Takový postup by přinesl stav, kdy špatně hospodařící subjekt by mohl beztrestně porušovat zákony, neboť by neměl zdroje na úhradu pokuty. Pokuta ve výši 700.000 Kč nevybočuje z mezí přezkoumatelného správního uvážení, byla uložena po právu a je způsobilá naplnit své funkce.

[10] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu o nákladech řízení, neboť žalobkyně neměla v řízení o žalobě plný úspěch. Žalobkyně krajskému soudu navrhovala, aby zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i napadené rozhodnutí a teprve v další části žaloby žádala, pro případ, kdy by napadené rozhodnutí obstálo, aby krajský soud rozhodl ve smyslu § 65 odst. 3 s. ř. s. o upuštění od potrestání žalobkyně. Jelikož krajský soud napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezrušil a pouze snížil uloženou pokutu, nebyla žalobkyně v řízení před krajským soudem plně úspěšná. Krajský soud tudíž neměl přiznat náhradu nákladů řízení ani jednomu z účastníků.

IV.

[11] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Stěžovatel předně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť krajský soud neuvedl, z jakého důvodu je podle něj nepřiměřená pokuta ve výši 700.000 Kč a naopak z jakého důvodu je přiměřená jím snížená pokuta na částku 200.000 Kč. Postrádá rovněž odůvodnění závěru, že uložená pokuta již nemůže plnit svoji preventivní funkci.

[15] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z

námitek uplatněných v žalobě (např. rozsudky ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je i takový rozsudek, z něhož není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce a proč podřadil popsany skutkový stav pod zvolené právní normy (srov. např. rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52).

[16] V posuzované věci Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek trpí právě takovou vadou nepřezkoumatelnosti, která naplňuje důvod kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[17] K otázce přezkumu stanovené výše pokuty správními orgány za správní delikt a následné moderace této pokuty krajským soudem, dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 4. 2021, č. j. 4 Ads 55/2021 - 20, že „[s]tanovení výše pokuty za správní delikt je výsledkem správního uvážení, jehož zákonnost je soudem přezkoumatelná jen v omezeném rozsahu vymezeném v § 78 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Při posuzování zákonnosti uložené sankce je tak správní soud k žalobní námitce oprávněn pouze hodnotit, zda správní orgán při stanovení její výše zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil nebo zda uložená sankce není likvidační. Není tedy v pravomoci správního soudu, aby standardně vstupoval do role správního orgánu a pokládal na místo správní diskrece uvážení soudcovské, tedy například aby sám rozhodoval, jaká sankce (co do druhu a výše) by měla být uložena. Jedinou výjimkou je právě citovaný § 78 odst. 2 s. ř. s., jehož aplikace je odůvodněna zjevně nepřiměřenou výší pokuty, byť uložené v rámci zákona. Užitím moderačního práva správní soud především fakticky aprobuje zákonnost napadeného správního rozhodnutí (v rámci hledisek vymezených žalobními body); v opačném případě je užití moderace vyloučeno a náprava může být zjednána pouze zrušením (části) takového rozhodnutí pro jeho nezákonnost. Tím, že soud trest sníží nebo od něj upustí, nezpochybňuje závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu, nýbrž nahrazuje jeho správní úvahu svou vlastní úvahou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 - 82).

[21] Uvedená hlediska přitom nutně determinují i rozsah přezkumu rozsudku, jímž bylo užito moderační právo, Nejvyšším správním soudem, který v rámci řízení o kasační stížnosti nemá obdobné oprávnění jako krajský soud a sám již jeho úvahu o výši pokuty nahradit nemůže. Ve vztahu k diskreci krajského soudu je tak oprávněn hodnotit opět jen to, zda prvoinstanční správní soud nepřekročil zákonem stanovené meze tohoto uvážení, nevybočil z nich nebo volné uvážení nezneužil, či zda je jeho úvaha přezkoumatelná a logicky nerozporná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 2 As 130/2012 - 20).“

[18] Odůvodnění napadeného rozsudku týkající se moderace uložené pokuty v nyní projednávané věci je založeno na zjištění, jež krajský soud učinil z insolvenčního rejstříku o přeměně způsobu řešení insolvence žalobkyně namísto reorganizace (v době správního řízení) konkursem (v době řízení o žalobě), na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2018, č. j. MSPH 94 INS 32262/2015-B-118. Krajský soud své závěry dále opřel o právní úpravu týkající se moderace pokuty a uzavřel, že „rozhodování správních

pokračování

orgánů probíhalo již za velmi neutěšené finanční situace žalobce, která vedla k jeho insolvenční a v průběhu řízení soudního dospěla k prohlášení konkurzu. Žalobce se v průběhu řízení snažil o udržení podnikání, udržení pracovních míst pro řádově 70 zaměstnanců bylo jeho součástí. Za této situace pak dospěl krajský soud k závěru, že výši uložené pokuty je možné moderovat na částku, která by měla být reálně vymahatelná, neboť je přesvědčen, že svoji úlohu restrikce je schopna v nastalých podmínkách naplnit, úloha prevence již, dle názoru soudu, ztratila svůj reálný význam.“

[19] Krajský soud poté na základě uvedeného při stanovení konkrétní výše pokuty (200.000 Kč) uvedl, že „[z] ustanovení § 26 zákona č. 251/2005 Sb., a jeho odst. 1 písm. c) plyne, že právnícká osoba se dopustí správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců tím, že neposkytne zaměstnanci ve stanoveném termínu mzdu nebo plat nebo některou její složku. Za správní delikt podle písm. c) odst. 1 pak lze dle odst. 2 písm. c) uložit pokutu až do výše 2 milionů Kč. Krajský soud hodnotil v daném případě skutečnosti, uvedené v bodě 24 (viz výše odst. [18] – poznámka soudu), hodnotil i skutečnost, že se v případě žalobce nejednalo o opakovanou skutečnost a s ohledem na všechna uvedená kritéria pak spatřoval výši pokuty, uloženou v částce 200.000,- Kč za přiměřenou. Využil proto možnost, upravenou soudním řádem správním v ustanovení § 78 odst. 2 a pokutu snížil na citovanou částku.“

[20] V případě posuzování pokuty za správní delikt, resp. v případě její moderace, je možné činit zjištění nad rámec skutkového stavu zjištěného v řízení před správními orgány, a tudíž prolomit zásadu vyplývající z § 75 odst. 1 s. ř. s. (Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu). Jestliže totiž správní orgán hodnotí osobní a majetkové poměry pachatele ke dni svého rozhodování, a nikoli k okamžiku spáchání správního deliktu, pak zcela obdobně musí postupovat při stanovení výše pokuty i správní soud. Ten tak při moderaci sankce je oprávněn přihlídnout k relevantním kritériím a okolnostem, které jsou dány k okamžiku vydání jeho rozsudku. To právě znamená prolomení zmíněné zásady zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, a ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46).

[21] Přestože tedy krajský soud nepochybil, pokud pro účely moderace správními orgány uložené pokuty prolomil onu zásadu zakotvenou v § 75 odst. 1 s. ř. s., důvody, o něž tento svůj postup opřel, jsou nedostačující. Pro uvedené je v části týkající se moderace napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud se vůbec nezabýval majetkovými poměry žalobkyně a vyšel (po nahlédnutí do insolvenčního rejstříku) z prosté skutečnosti, že v době po vydání napadeného rozhodnutí došlo v insolvenčním řízení vedeném ohledně majetku žalobkyně ke změně a původní způsob řešení úpadku, reorganizace, byl přeměněn na konkurs. Tato prostá skutečnost sice jistě může zapříčinit pochybnosti o majetku žalobkyně, avšak tyto pochybnosti, mají-li být podkladem pro pozdější moderaci uložené sankce krajským soudem, je třeba ověřit a učinit taková dodatečná skutková zjištění, která poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že pokuta uložená žalovaným v mezích jemu daného správního uvážení (které nepřekročil - srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.), je přesto zjevně nepřiměřená a neodpovídá majetkovým poměrům žalobkyně a jejím možnostem, tudíž že neodpovídá obecné představě o

adekvátnosti a spravedlnosti dané sankce (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 2 As 130/2012 - 20).

[22] Krajský soud však neuvedl žádné aktuální skutečnosti týkající se majetkových poměrů žalobkyně a zjevně ani žádné skutečnosti stran její majetkové situace podle obsahu soudního spisu nezjišťoval. Svoje závěry o zjevně nepřiměřené výši uložené sankce tak založil zjednodušeně pouze na tom, že na majetek žalobkyně byl prohlášen konkurs a ta přesto měla snahu udržet své podnikání a pracovní místa pro své zaměstnance (viz citace v odst. [18] výše). Odkazoval-li se krajský soud na to, že žalobkyně se nacházela v neutěšené finanční situaci již v době probíhajícího správního řízení, pak tuto skutečnost zvažil již stěžovatel (opak krajský soud nedovodil), který v napadeném rozhodnutí uloženou sankci ve výši 1.000.000 Kč snížil na částku 700.000 Kč. Krajský soud přitom v napadeném rozsudku nezpochybil, že stěžovatel při uložení sankce nevybočil z mezí správního uvážení. Hodlal-li tudíž uloženou pokutu ve výši 700.000 Kč dále moderovat, a to s ohledem na nové skutečnosti, jež nastaly v době po vydání napadeného rozhodnutí, bylo jeho povinností nejen tyto nové skutečnosti uvést, ale také odůvodnit, proč právě ony odůvodňují další snížení sankce. Takto krajský soud nepostupoval a jeho závěry, jimiž moderaci pokuty odůvodnil, jsou značně zjednodušené a především nejsou založeny na žádných konkrétních skutkových zjištěních (s výjimkou prohlášeného konkursu na majetek žalobkyně). Případná změna způsobu řešení úpadku z reorganizace na konkurs však nemusí být sama o sobě důvodem pro moderaci sankce, jestliže nebyly zjištěny konkrétní majetkové poměry žalobkyně ani bližší stav insolvenčního řízení, resp. okolnosti, jež dokreslují poměry žalobkyně a mohou mít vliv na úvahy o přiměřenosti uložené sankce z pohledu možné moderace.

[23] Nejvyššímu správnímu soudu tedy není zřejmé, na základě jakých skutečností krajský soud dospěl k závěru o zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty ve výši 700.000 Kč a z jakých důvodů moderoval pokutu právě na částku 200.000 Kč. V této souvislosti je pak nutno přisvědčit i další stížnostní námitce, podle níž krajský soud vůbec nevyložil, proč je v daném případě bez reálného významu uvažovat o preventivním působení uložené sankce. Ani uvedené totiž nelze bez dalšího dovozovat pouze ze skutečnosti, že na majetek žalobkyně byl prohlášen konkurs, a to tím spíše, že předem nelze vyloučit, že žalobkyně bude vyvíjet další obchodní činnost i poté, co bude insolvenční řízení ukončeno.

[24] Považoval-li tedy krajský soud zákonnou sankci uloženou stěžovatelem za zjevně nepřiměřenou (srov. § 78 odst. 2 s. ř. s.), bylo jeho povinností k takovému závěru zjistit skutečnosti, které jej podporují a za tím účelem také shromáždit podklady, z nichž tato zjištění vyplývají, jestliže měl za to, že k těmto skutečnostem, rozhodným pro moderaci uložené sankce, došlo až po skončení správního řízení. Krajský soud takto nepostupoval a bez bližšího odůvodnění snížil uloženou pokutu na částku 200.000 Kč, nadto se závěrem, že svoji preventivní funkci již plnit nemůže. Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že pro uvedené je napadený rozsudek stížen vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[25] V dalším řízení bude na krajském soudu, aby za předpokladu, že bude zvažovat moderaci uložené sankce v souladu s návrhem žalobkyně, takto učinil na základě dostatečných skutkových zjištění týkajících se majetkových poměrů žalobkyně, které

pokračování

budou poskytovat oporu pro závěr o potřebě pokutu snížit, nikoliv jen z prosté skutečnosti, že je nyní na její majetek prohlášen konkurs. Bude-li mít za to, že skutková zjištění, která v tomto směru nově učiní, budou opodstatňovat úvahu o tom, že stěžovatelem uložená pokuta je zjevně nepřiměřená a je třeba ji moderovat, tento svůj závěr dostatečně odůvodní s odkazem na konkrétní skutková zjištění za tím účelem učiněná, týkající se majetkových poměrů žalobkyně a nastalých po skončení správního řízení.

[26] S ohledem na uvedené se již Nejvyšší správní soud nezabýval další kasační námitkou, jež se vztahovala k výroku o nákladech řízení. Ten je totiž výrokem akcesorickým, jenž je závislý na výsledku řízení ve věci samé. Jelikož napadený rozsudek nesplňuje požadavek přezkoumatelnosti a krajský soud se tudíž bude věci opětovně zabývat, bude na něm, aby v návaznosti na rozhodnutí o věci samé nově rozhodl znovu i o nákladech řízení. Posuzovat správnost akcesorického výroku za situace, kdy napadený rozsudek je jako celek (včetně výroku o nákladech řízení) rušen pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, považuje Nejvyšší správní soud za předčasné.

[27] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že jeho rozšířený senát dospěl v rozsudku ze dne 10. 7. 2018, č. j. 4 As 149/2017 - 127, k závěru, že „[s]kutečnost, že je vedeno insolvenční řízení s účastníkem řízení ve věcech správního soudnictví jako dlužníkem, nemá vliv na soudní řízení ve správním soudnictví; ustanovení § 140a (přerušení řízení), 140b (zákaz vydání rozhodnutí) a 140c (nově zahájená řízení) insolvenčního zákona se na správní soudnictví nevztahují.“ Dále také uvedl, že je „zřejmé, že pokud rozhodnutí o úpadku nemá mít žádný vliv na soudní řízení ve správním soudnictví, nemůže mít ani vliv na procesní postavení dlužníka v rámci tohoto soudního řízení. Dlužník tedy je (či se může stát) i nadále účastníkem řízení ve správním soudnictví a má plné oprávnění v něm činit veškeré procesní úkony.“ Současně však ve stejném rozsudku rozšířený senát upozornil, že insolvenční správce dlužníka se může podle okolností konkrétního případu stát v řízení před správním soudem osobou zúčastněnou na řízení podle § 34 s. ř. s.

[28] Prohlášením konkursu na majetek dlužníka přechází na insolvenčního správce oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění povinností, které přísluší dlužníku, pokud souvisí s majetkovou podstatou (§ 246 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon). Vzhledem k nyní projednávané věci, jejímž předmětem je posouzení výše pokuty uložené žalobkyni za spáchání správního deliktu, je insolvenční správce nepochybně osobou, která má na výsledku soudního řízení zájem a které je nutno přiznat ve správním soudnictví postavení osoby zúčastněné na řízení (obdobně viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017 - 42).

[29] Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že ač po zahájení řízení o žalobě (15. 2. 2017) byl prohlášen na majetek žalobkyně konkurs (usnesením ze dne 12. 2. 2018), krajský soud insolvenčního správce žalobkyně neoslovil s dotazem, zda hodlá v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. S ohledem na skutečnost, že kasační soud dovodil nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v části týkající se moderace uložené sankce, a krajský soud se tudíž bude věci opětovně zabývat, nemá uvedené opomenutí v daném případě žádné dopady do procesních práv insolvenčního správce. Z hlediska zachování těchto práv proto bude postačující, pokud krajský soud v souladu s § 34 s. ř. s. vyzve

insolvenčního správce žalobkyně, zda bude v dalším řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení a v návaznosti na toto jeho vyjádření s ním popřípadě dále bude v řízení jednat, projeví-li o to zájem.

VI.

[30] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, napadený rozsudek proto zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 části věty první před středníkem s. ř. s. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[31] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu